

смиренну; всичко се гледаше въ нея честно, мужественно, благородно и полно сосъ храбрость и великолѣпно достоинство. Стрѣла Купидонова не могуци да премине Егиду, падна долу на земли. Купидонъ се разяри и въздыхна горко; и посрамисе видѣвси побѣждено. Далекото тукъ, викна Минерва, далеко отъ тукъ, дерзостно дѣте! Ты никога не щещь побѣди само ничтожны души, кои обычатъ повече отъ мудрость, добродѣтель и славу гнусная наслажденія.

Като чу тыя рѣчи Купидонъ литна разсвирѣпно, и Венера се воскачи кадѣ Олимпа, гледахъ много време нейную колесницу сосъ оныя два голуба въ единъ златенъ облакъ и красивъ; а послѣ стана невидима. Като обратихъ очи мои кадѣ земли, не видѣхъ веке Минерву.

Возмнѣ ми се че се пренесохъ въ одну веселу градину, такву якоже описувать Елисейска поля. На това мѣсто познахъ Ментора, кой ми рѣче: бѣгай отъ тую землю жестоку, отъ той отравенъ островъ гдѣ не въздыхнува друго, само сластолюбіе. Дерзновеннѣйшая добродѣтель тукъ требува да трепери, и не може се избави, само ако побѣгне. Абіе като го видѣхъ искахъ да се хвърля на неговый вратъ за да го пригърна; но усещахъ че ноги мои не можеха да се помѣстатъ, колѣна мои преклекнуваха подъ мене, и руцѣ мои се нудеха да хванатъ Ментора, трасехъ одну сѣнку тщетну коя ми избѣгнуваше секога. Въ таковъ подвигъ катосе нахождахъ собудихсе, и познахъ че той тайный сонъ бѣше едно обявленіе Божіе. Усетихсе полнъ сосъ дерзновеніе противъ сластолюбія, съ неувѣреніе на мои страсти, и съ одну нѣкакву ненависть противу